

Arrest

nr. 204 443 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (M.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Soedanese nationaliteit en werd geboren in El Daba, Soedan op 1 januari 1960. In 1993 verhuisde u naar Saoedi Arabië waar u werkte als verkoper van auto-onderdelen. Op 16 juni 2017 werd u, op uw werk in Saoedi Arabië, gearresteerd door twee leden van de veiligheidsdiensten nadat u in een gesprek met vrienden de oorlog in Yemen veroordeeld had. Er werd een video opgenomen van dit gesprek die daarna in het bezit kwam van de veiligheidsdiensten en u werd opgesloten in een kamer van de Saoedische veiligheidsdiensten die u zeiden dat ze u terug naar Soedan gingen sturen.

De volgende dag moest u van hen vliegtickets boeken om met uw gezin naar Soedan te gaan en op 29 juni 2017 vertrok u met uw gezin naar Khartoem, Soedan. Bij aankomst in de luchthaven in Khartoem werd u opgepakt door twee personen die u opsloten in een kamer op de luchthaven en u daarna naar een gebouw voerden waar u in een kamer geslagen werd en waar men u de video toonde waarop u de oorlog in Yemen bekritiseerde. U werd gedwongen een document te ondertekenen waarin u bevestigde wat u op die video gezegd had. Uw broer slaagde erin om u, tegen betaling, vrij te krijgen en ook een exit visum te regelen voor u waardoor u op 12 juli 2017, samen met uw gezin, het vliegtuig nam in de luchthaven van Khartoem en de volgende dag in België aankwam waar u een week later asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u opgepakt werd in Saoedi Arabië en dat men u daar dwong om een vliegtuigticket te boeken om naar Soedan te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gevraagd of u dan een bevel kreeg om Saoedi Arabië te verlaten, zei u dat dit het geval was maar dat men daar geen bewijs van geeft (zie gehoorverslag CGVS p.7). U boekte dus zelf uw vliegtuigticket van Saoedi Arabië naar Soedan en reisde met uw eigen paspoort van Saoedi Arabië naar Soedan toen u daar vertrok op 29 juni 2017 (zie gehoorverslag CGVS p.6 en uw paspoort dat u neerlegde in de groene map in het administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u, volgens uw verklaringen, gedepoteerd werd van Saoedi Arabië naar Soedan maar dat u dan wel zelf uw vliegtuigticket moet boeken en met uw eigen paspoort kon reizen. Hoewel u dus, volgens uw verklaringen, gedepoteerd werd vanuit Saoedi Arabië, legde u ook uw Saoedische verblijfsvergunning (en de verblijfsvergunningen van uw gezinsleden) neer, die nog steeds geldig is (zie groene map in het administratief dossier). U legde ook de exit visa neer van uzelf en uw gezinsleden die u gebruikte om Saoedi Arabië te verlaten (zie groene map in het administratief dossier) en die gebruikt kunnen worden om terug te gaan naar Saoedi Arabië, tot 90 dagen na het vertrek uit Saoedi Arabië.

Dat de Saoedische autoriteiten u zouden gedepoteerd hebben naar Soedan maar u dan wel een geldig re-entry visum zouden gegeven hebben en uw Saoedische verblijfsvergunning (geldig tot april 2018) niet zouden afgenomen hebben, is niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u eerst van plan was om van Saoedi Arabië naar België te gaan maar dat de Saoedische veiligheidsdiensten u gedwongen zouden hebben om eerst naar Khartoem te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Tijdens uw gehoor op het CGVS werd er u gevraagd of u zelf uw vlucht van Saoedi Arabië naar België annuleerde, wat u bevestigde. Gevraagd waarom u die vlucht annuleerde, zei u dat u dit deed op bevel van de Saoedische veiligheidsdiensten omdat u van hen eerst naar Soedan moest gaan (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Gevraagd of u de vlucht van Saoedi Arabië naar België genomen zou hebben moest u dat bevel niet gekregen hebben, zei u dat u dit zou gedaan hebben en dat u van luchtvaartmaatschappij veranderde omwille van het probleem in Qatar (zie gehoorverslag CGVS p.10).

Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde uw vrouw dat jullie van plan waren om van Saoedi Arabië naar België te gaan op de datum waarop jullie de vlucht naar Soedan namen. Toen haar gevraagd werd of er dan al een vlucht geboekt was om van Saoedi Arabië naar België te gaan, bevestigde ze dit en voegde ze eraan toe dat deze vlucht geannuleerd werd omwille van de slechte relatie tussen Saoedi Arabië en Qatar (zie gehoorverslag CGVS I. p.9). Toen haar gevraagd werd wanneer de vlucht van Saoedi Arabië naar België dan geannuleerd werd, zei ze dat "alles tussen Saoedi Arabië en Qatar stopte binnen 1 week en dat jullie gingen vertrekken uit Saoedi Arabië maar dat jullie niet konden vertrekken met Qatar Airlines en dat het een groot probleem was om de boeking te annuleren. Gevraagd wanneer jullie de vlucht tussen Saoedi Arabië en België dan annuleerden, zei uw vrouw dat dit gebeurde toen u gearresteerd werd. Gevraagd of jullie dan deze vlucht afzegden omdat u gearresteerd werd of omdat jullie niet konden vertrekken met Qatar Airlines, zei uw vrouw dat het omwille van de twee redenen was.

Gevraagd wat er dan eerst gebeurde, de problemen met Qatar Airlines of uw arrestatie, zei uw vrouw dat uw arrestatie eerst gebeurde (zie gehoorverslag CGVS I. p.10).

Hoewel u dus verklaarde dat u van luchtvaartmaatschappij veranderde opdat uw vlucht van Saoedi Arabië naar België zou kunnen doorgaan maar dat u dan gedwongen werden door de Saoedische veiligheidsdiensten om een vlucht naar Soedan te boeken in plaats van naar België te gaan, zegt uw vrouw dus dat uw arrestatie plaatsvond voor deze problemen met uw boeking opdoken. **Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.**

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd of u van plan was om lang te blijven in Soedan, nadat u van Saoedi Arabië naar Soedan ging, zei u dat u dat niet van plan was en gevraagd wat u dan wel van plan was, zei u dat u naar Soedan ging om het probleem met de autoriteiten op te lossen en dat u dit niet kon weigeren. U verklaarde verder dat jullie erover nadachten wat jullie gingen doen, dat het leven voor jullie kinderen moeilijk ging zijn in Soedan, wat betreft school en zo en dat jullie eraan dachten om naar België te gaan als het mogelijk was, aangezien jullie over een geldig visum beschikten voor België (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen er, tijdens haar gehoor op het CGVS, aan uw vrouw gevraagd werd wat jullie van plan waren in Soedan nadat jullie van Saoedi Arabië naar Soedan gingen, zei ze dat jullie in Soedan wilden blijven. Gevraagd voor hoe lang jullie in Soedan wilden blijven, zei ze: "voor altijd". Gevraagd of jullie dan niet van plan waren om naar België te reizen, gezien het feit dat jullie over geldige visa voor België beschikten, zei uw vrouw dat jullie niet zeker waren en dat jullie in Soedan een nieuw leven gingen beginnen, dat jullie de kinderen naar een school probeerden te sturen en een nieuw leven te beginnen (zie gehoorverslag CGVS I. p.7). Toen er dan aan uw vrouw gevraagd werd of ze er met u over sprak, over het nieuwe leven dat jullie gingen beginnen in Soedan, zei uw vrouw dat ze daar met u over gesproken had en dat ze u altijd zegt dat ze in Soedan wil blijven. Gevraagd waar jullie dan van plan waren om te wonen in Soedan, zei uw vrouw dat jullie al een huis in Khartoem hebben. Gevraagd welk werk u dan ging doen in Soedan, zei uw vrouw dat ze het niet wist maar dat u uw werk van de voorbije 20 jaar zou verder kunnen zetten in Soedan (zie gehoorverslag CGVS I. p.8).

Opnieuw moet er dus vastgesteld worden dat dit tegenstrijdige verklaringen zijn, over een essentieel gegeven, namelijk wat jullie van plan waren te doen in Soedan nadat jullie, volgens uw verklaringen, gedeporteerd werden vanuit Saoedi Arabië.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw broer u vrij kreeg uit de gevangenis tegen betaling en voor u ook een exit visum regelde (zie gehoorverslag CGVS p.12). U verklaarde verder dat u niet officieel vrijgelaten werd en dat u nog steeds op de zwarte lijst staat van de Soedanese veiligheidsdiensten (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Toen er u gevraagd werd hoe u op 11 juli 2017 naar de luchthaven van Khartoem ging toen u van daar met het vliegtuig naar Brussel ging, **zei u dat u met de wagen van een familielid ging en dat de broer van uw vrouw, H., de wagen bestuurde. U verklaarde dat u zelf langs de paspoortcontrole ging in de luchthaven maar dat er een persoon mee was met u, A.O., die de paspoorten nam en u nam dan de valiezen. Gevraagd of u dan zelf uw paspoort moest tonen, zei u dat u dat normaal moest doen maar dat het A.O. was die de paspoorten toonde (zie gehoorverslag CGVS p.8).**

Toen er aan uw vrouw, tijdens haar gehoor op het CGVS, gevraagd werd hoe zij naar de luchthaven van Khartoem ging op 11 juli 2017, zei ze dat ze in de wagen van haar vader ging en dat u een uur eerder naar de luchthaven ging. **Uw vrouw verklaarde verder dat haar broer H., de wagen bestuurde waarin ze zat. Gevraagd met wie u dan naar de luchthaven ging, zei uw vrouw dat u met iemand anders naar de luchthaven ging maar ze zei dat ze niet wist met wie u naar de luchthaven ging (zie gehoorverslag CGVS I. p.8).**

Tijdens haar gehoor op het CGVS werd er aan uw vrouw gevraagd wat ze allemaal deed in de luchthaven van Khartoem tot ze op het vliegtuig zat, waarop ze zei dat **u de paspoorten nam en alle stappen deed en dat u alle paspoorten toonde bij de paspoortcontrole (zie gehoorverslag CGVS I. p.8-9).** Toen haar gevraagd werd of er iemand mee was naar de luchthaven, buiten haar man en kinderen, zei ze dat uw broer B. daar was samen met 2 andere mannen. Gevraagd wat uw broer daar deed, zei uw vrouw dat hij daar misschien was om dag te komen zeggen of dat hij misschien nog zaken had met u (zie gehoorverslag CGVS I. p.9).

Tijdens uw gehoor op het CGVS, verklaarde u nochtans dat uw broer B. verborgen zat in een wagen aan de luchthaven omdat hij geld bijhad in de wagen, dat hij betaalde om u te laten vertrekken (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Toen er, tijdens zijn gehoor op het CGVS, gevraagd werd aan uw zoon hoe en met wie hij naar de luchthaven van Khartoem ging toen hij naar België vertrok, zei hij dat hij in de wagen zat met u, zijn moeder, een oom, een tante en zijn grootmoeder en dat het zijn oom H. was die de wagen bestuurde (zie gehoorverslag CGVS MO. p.5). Gevraagd uit te leggen wat hij allemaal moest doen op de luchthaven tot hij in het vliegtuig zat, **zei uw zoon dat u de paspoorten nam, met iemand anders vertrok en dat uw zoon de valiezen meenam** (zie gehoorverslag CGVS MO. p.5). Gevraagd of er ook een broer van u aanwezig was op de luchthaven, zei uw zoon dat dit niet het geval was. **Gevraagd wie er de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole, zei uw zoon dat u en de persoon die mee was met u dit deden** (zie gehoorverslag CGVS MO. p.6).

Er moet dus vastgesteld worden dat uw versie over het vertrek vanop de luchthaven van Khartoem, de versie van uw vrouw en de versie van uw zoon allen onderling tegenstrijdig zijn. U verklaart dat de persoon die mee was met u de paspoorten toonde bij de paspoortencontrole en u de valiezen meenam. Uw zoon verklaarde dat u de paspoorten nam, hij de valiezen en dat u samen met de persoon die mee was, de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole. Uw vrouw verklaarde dan weer dat u de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole. Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u zelf uw paspoort niet zou getoond hebben bij de paspoortcontrole in de luchthaven van Khartoem. Er moet dan ook vastgesteld worden dat u zonder problemen vertrok vanuit de luchthaven van Khartoem, met uw eigen paspoort en een exit visum.

Toen er, tijdens zijn gehoor op het CGVS, aan uw zoon gevraagd werd, of hij al opgeroepen werd voor de nationale dienst in Soedan, verklaarde hij dat men op de luchthaven in Khartoem, op het moment dat hij naar België vertrok, zijn paspoort controleerde en hem toen gezegd werd dat hij de militaire dienst niet gedaan had (zie gehoorverslag CGVS MO. p.7-8).

Dat u, zoals u verklaarde, op de zwarte lijst zou staan van de Soedanese veiligheidsdiensten maar dan zonder enig probleem kon vertrekken vanuit de luchthaven van Khartoem na daar de paspoortcontrole te passeren is compleet ongeloofwaardig. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u, omwille van kritiek op de oorlog in Yemen die u in Saoedi Arabië zou geuit hebben, problemen zou hebben met de Soedanese autoriteiten.

Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u ook 2 medische attesten neer, 1 waarin vastgesteld wordt dat uw vrouw een besnijdenis type 2 ondergaan heeft en 1 waarin vastgesteld wordt dat uw dochter niet besneden werd (zie gehoorverslag CGVS p.5 en groene map in het administratief dossier). Toen er u in het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het interview dat u bij DVZ deed, zei u dat u documenten had, maar het niet vermeldde, dat **uw vrouw eraan dacht en dat het over uw vrouw gaat**. Uw advocate merkte dan op dat u (bij DVZ) niet gezegd had dat uw dochter niet besneden is en dat u dan ook een vrees voor besnijdenis hebt (in hoofde van uw dochter).

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd of er (buiten uw verklaringen dat u in Saoedi Arabië werd opgepakt en daarna gedeporteerd werd naar Soedan) nog andere redenen zijn waarom u asiel aanvraagt in België, zei u dat u veiligheid zoekt voor u en uw kinderen, dat u 25 jaar gewerkt hebt en veel geld hebt maar dat u niet terug kan naar uw familie. Pas nadat er u uitdrukkelijk gevraagd werd of u kon uitleggen waarom u de medische attesten van uw vrouw en dochter neerlegde, zei u dat dit nog steeds gebeurt in Soedan en **dat uw vrouw en uw dochter bang zijn** (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, echter vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft weten te maken dat zij, dan wel u, niet in staat zouden zijn om jullie dochter voor deze praktijk te behoeden, en bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat deze vrees een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bepaald in de Conventie Genève, uitmaakt. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, werd immers het volgende vastgesteld:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij het indienen van uw asielaanvraag bij DVZ, verklaarde u dat u bang bent dat uw familie uw dochter S. zou ontvoeren en besnijden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom uw dochter nog besneden zou worden in Soedan, gezien ze al 15 jaar is, 10 jaar ouder dan u was op het moment dat u besneden werd, zei u dat het zou kunnen gebeuren en dat jullie zelfs tijdens jullie vakanties in Soedan altijd zeiden dat jullie langer gingen blijven (dan jullie in werkelijkheid bleven) om de familie af te leiden zodat ze daar niet meer aan zouden denken (zie gehoorverslag CGVS p.12). U legde verder uit dat, wanneer jullie naar Soedan gingen (op vakantie) dat jullie dan tegen hen zeiden dat jullie lang gingen blijven en dat jullie het op het einde van de vakantie gingen doen om dan eerder te vertrekken. Gevraagd hoeveel keer u dat deed, zei u dat u dit 4-5 keer gedaan had en gevraagd of uw familie dan bij de vierde of de vijfde keer u niet zei dat u dat de vorige keren al gezegd had, ontweek u de u gestelde vraag en zei u dat het zou kunnen gebeuren en dat een van jullie tantes het zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Er moet dus vastgesteld worden dat u, volgens uw eigen verklaringen, 4 of 5 keer op vakantie ging naar Soedan toen u in Saoedi Arabië woonde, samen met uw dochter en dat deze toen niet besneden werd. Het is niet geloofwaardig dat, indien uw familie werkelijk zo ver zou gaan dat ze uw dochter zouden ontvoeren om haar gedwongen te besnijden, dit niet gebeurde toen u herhaaldelijk naar Soedan ging met uw dochter op vakantie.

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd of uw zoon Mu. geboren werd op 5 oktober 2008 (zie geboortedatum op paspoort Mu. in de groene map in het administratief dossier), bevestigde u dit en toen er u gevraagd werd hoe het komt dat u van Mu. beviel in Umdurman (in Soedan), zei u dat u toen erg moe was, dat het tijd voor vakantie was en dat u naar Soedan ging. U verklaarde verder dat u, toen u in 2008 naar Soedan ging om te bevallen, u toen al uw kinderen meenam naar Soedan en dat deze bij uw zussen in het huis van uw familie bleven in Jebel Awliya terwijl u ging bevallen in Umdurman (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dat uw dochter dan in 2008, toen ze zes jaar oud was, zonder u bij uw familie verbleef en toen niet besneden werd, ondergraaft verder uw verklaringen dat uw familie zo ver zou gaan om uw dochter te ontvoeren om haar te kunnen besnijden.

U verklaarde dat u en uw man tegen de traditie van vrouwenbesnijdenis zijn (zie gehoorverslag CGVS p.13) en ook uw man verklaarde dit tijdens zijn gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS MO., p.16).

Er werd u dan gevraagd waarom uw dochter zou besneden worden in Soedan aangezien zowel u als uw man hiertegen zijn, waarop u zei dat uw dochter in Soedan niet enkel jullie dochter is maar van heel de familie. Toen er u dan gevraagd werd waarom het dan zou gebeuren aangezien jullie ertegen zijn, zei u dat oudere mensen nooit zullen begrijpen waarover jullie spreken en dat het moeilijk uit te leggen is aan hen dat het niet goed zal zijn voor het meisje omdat ze in die traditie geloven. Gevraagd wie uw dochter dan zou laten besnijden, zei u dat jullie tantes dat zouden kunnen doen wanneer uw dochter mogelijks eens een week bij haar tantes zou verblijven (zie gehoorverslag CGVS p.13). Toen er u dan gesuggereerd werd dat u uw dochter ook niet naar een van haar tantes zou kunnen sturen, zei u dat dit u problemen zou opleveren voor u met de familie. Toen er u dan gezegd werd dat u misschien samen met uw dochter naar een van haar tantes zou kunnen gaan, zei u dat dit niet mogelijk is omdat u “uw kinderen en huis niet kan achterlaten telkens ze iemand van de familie bezoekt”.

Er moet vastgesteld worden dat u wel erg weinig moeite lijkt te willen doen om te vermijden dat uw dochter besneden zou worden door een familielid. Dat u “uw huis en uw kinderen” niet zou kunnen achterlaten om te vermijden dat uw dochter besneden zou worden is niet geloofwaardig gezien uw socio-economisch profiel. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat men u in het eerste interview (bij DVZ) vroeg of u geld had en wat u hier ging doen, waarna u een zak met juwelen bovenhaalde, deze op de tafel legde en zei dat u deze kon verkopen en zo verder kon leven (zie gehoorverslag CGVS p.10). U verklaarde ook dat jullie al een huis in Khartoem hebben (zie gehoorverslag CGVS p.8) en toen er aan uw man gevraagd werd tijdens zijn gehoor op het CGVS of hij een huis in Khartoem had, zei hij dat hij meer dan 10 huizen in Khartoem heeft die verhuurd worden (zie gehoorverslag CGVS MO., p.13). Eveneens verklaarde u dat jullie, naast huizen, ook een benzinstation bezitten in de Noordelijke staat (Northern) (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Hoewel u dus verklaarde dat u, in geval van terugkeer naar Soedan, vreest dat uw dochter besneden zou worden, zei u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u van plan was om in Soedan te blijven toen u uit Saoedi Arabië vertrok (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zei toen zelfs dat u van plan was om altijd in Soedan te blijven. Zelfs toen er u gevraagd werd of jullie, gezien het gegeven dat jullie op dat moment over geldige visa voor België beschikten, toen niet van plan waren om naar België te komen, zei u dat jullie niet zeker waren. U zei dat jullie genoeg geld hadden om een nieuw leven in Soedan te beginnen en dat jullie probeerden de kinderen naar school te sturen en een nieuw leven te beginnen (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Hoewel u dus enerzijds verklaarde dat uw familie u, tijdens uw vakanties in Soedan toen u in Saoedi Arabië woonde, onder druk zette om uw dochter te laten besnijden, zegt u dan anderzijds dat u eigenlijk altijd in Soedan wilde blijven wonen toen u terugkeerde vanuit Saoedi Arabië, zelfs op een moment dat u over een visum voor België beschikte en op die manier dus legaal kon vertrekken vanuit Soedan met uw dochter. Dat u dan toch van plan was om in Soedan te blijven wonen met uw dochter, ondergraaft verder uw verklaringen dat u, in geval van terugkeer naar Soedan, zou vrezen dat uw dochter besneden zou worden.

Overigens moet er ook vastgesteld worden dat u bij DVZ letterlijk verklaarde dat u bang bent dat uw familie uw dochter S. zal ontvoeren en besnijden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Toen er u dan tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd wie er uw dochter zou ontvoeren om haar te besnijden, zei u dan dat ze haar niet zullen ontvoeren, maar dat het maar 2 dagen duurt als ze, gewoon normaal, bij hen blijft (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS ook dat uw man al meer dan honderd keer tegen zijn zussen zou gezegd hebben dat ze zijn dochter niet mogen besnijden en dat hij dit zelfs voor zijn hele familie zou gezegd hebben, die dan zei dat jullie te jong waren om daarover te spreken en dat jullie het niet begrepen (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Echter, uw man verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de familie niet met hem spreekt over de besnijdenis van zijn dochter en dat er enkel tussen vrouwen wordt gesproken daarover (zie gehoorverslag CGVS MO., p.16).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat 83,1 procent van de 15 tot 17-jarige meisjes in Soedan besneden is. Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kon u echter niet aannemelijk maken dat uw onbesneden dochter het risico loopt om door uw familie of de familie van uw man besneden te worden. Uit deze informatie blijkt verder dat de besnijdenis meestal gebeurt wanneer het meisje tussen vijf en elf is. In dat opzicht moet er ook vastgesteld worden dat uw dochter al 15 jaar is en nog niet besneden, terwijl u, zoals hierboven reeds aangehaald, meerdere malen met haar naar Soedan ging om daar bij uw familie te verblijven.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kon u het dan ook niet aannemelijk maken dat u over de vrees zou beschikken dat uw dochter besneden zou worden moest u met haar terug naar Soedan gaan."

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen, een medisch attest waarin vastgesteld werd dat uw echtgenote FGM (type 2) heeft ondergaan en een attest waarin vastgesteld werd dat uw dochter niet besneden werd, uw huwelijkscertificaat, een attest van opleiding burgerschap (formation citoyenne) van het Belgische rode kruis, uw verblijfstitel van Saoedi Arabië en die van uw kinderen, uw elektronisch re-entry visum om Saoedi Arabië te verlaten en de visa van uw kinderen.

Wat betreft uw huwelijkscertificaat, uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw verblijfstitel van Saoedi Arabië en deze van uw kinderen: uw identiteit en de identiteit van uw kinderen worden hier niet in twijfel getrokken. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft het re-entry exit visum van Saoedi Arabië dat u neerlegde; hier wordt niet betwist dat u Saoedi Arabië verliet met dit visum.

Wat betreft de medische attesten die u neerlegde, hier wordt niet betwist dat uw echtgenote FGM type 2 onderging, noch dat uw dochter niet besneden werd. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft het attest van opleiding burgerschap (formation citoyenne) van het Belgische rode kruis; ook dit verandert niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (I.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Soedanese nationaliteit en werd geboren in Jebel Awliya op 19 februari 1965. Nadat u trouwde met M. in 1997, ging u samen met hem in Saoedi Arabië wonen. U werd samen met uw man en uw kinderen gedeporteerd uit Saoedi Arabië op 29 juni 2017 omdat uw man kritiek had gegeven op de oorlog in Yemen. Bij aankomst in de luchthaven in Khartoem werd uw man opgepakt, waarna zijn broer erin slaagde hem vrij te kopen en een exit visum te regelen voor u, uw man en uw kinderen. U vertrok dan op 12 juli 2017 met het vliegtuig naar België waar u de volgende dag aankwam en een week later asiel aanvraag. Bij het indienen van uw asielaanvraag in België, verklaarde u dat u ook bang bent dat uw familie uw dochter S. zou ontvoeren en besnijden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade ’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij het indienen van uw asielaanvraag bij DVZ, verklaarde u dat u bang bent dat uw familie uw dochter S. zou ontvoeren en besnijden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom uw dochter nog besneden zou worden in Soedan, gezien ze al 15 jaar is, 10 jaar ouder dan u was op het moment dat u besneden werd, zei u dat het zou kunnen gebeuren en dat jullie zelfs tijdens jullie vakanties in Soedan altijd zeiden dat jullie langer gingen blijven (dan jullie in werkelijkheid bleven) om de familie af te leiden zodat ze daar niet meer aan zouden denken (zie gehoorverslag CGVS p.12). U legde verder uit dat, wanneer jullie naar Soedan gingen (op vakantie) dat jullie dan tegen hen zeiden dat jullie lang gingen blijven en dat jullie het op het einde van de vakantie gingen doen om dan eerder te vertrekken. Gevraagd hoeveel keer u dat deed, zei u dat u dit 4-5 keer gedaan had en gevraagd of uw familie dan bij de vierde of de vijfde keer u niet zei dat u dat de vorige keren al gezegd had, ontweek u de u gestelde vraag en zei u dat het zou kunnen gebeuren en dat een van jullie tantes het zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Er moet dus vastgesteld worden dat u, volgens uw eigen verklaringen, 4 of 5 keer op vakantie ging naar Soedan toen u in Saoedi Arabië woonde, samen met uw dochter en dat deze toen niet besneden werd. Het is niet geloofwaardig dat, indien uw familie werkelijk zo ver zou gaan dat ze uw dochter zouden ontvoeren om haar gedwongen te besnijden, dit niet gebeurde toen u herhaaldelijk naar Soedan ging met uw dochter op vakantie.

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd of uw zoon Mu. geboren werd op 5 oktober 2008 (zie geboortedatum op paspoort Mu. in de groene map in het administratief dossier), bevestigde u dit en toen er u gevraagd werd hoe het komt dat u van Mu. beviel in Umdurman (in Soedan), zei u dat u toen erg moe was, dat het tijd voor vakantie was en dat u naar Soedan ging. U verklaarde verder dat u, toen u in 2008 naar Soedan ging om te bevallen, u toen al uw kinderen meenam naar Soedan en dat deze bij uw zussen in het huis van uw familie bleven in Jebel Awliya terwijl u ging bevallen in Umdurman (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dat uw dochter dan in 2008, toen ze zes jaar oud was, zonder u bij uw familie verbleef en toen niet besneden werd, ondergraaft verder uw verklaringen dat uw familie zo ver zou gaan om uw dochter te ontvoeren om haar te kunnen besnijden. U verklaarde dat u en uw man tegen de traditie van vrouwenbesnijdenis zijn (zie gehoorverslag CGVS p.13) en ook uw man verklaarde dit tijdens zijn gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS MO., p.16).

Er werd u dan gevraagd waarom uw dochter zou besneden worden in Soedan aangezien zowel u als uw man hiertegen zijn, waarop u zei dat uw dochter in Soedan niet enkel jullie dochter is maar van heel de familie. Toen er u dan gevraagd werd waarom het dan zou gebeuren aangezien jullie ertegen zijn zei u dat oudere mensen nooit zullen begrijpen waarover jullie spreken en dat het moeilijk uit te leggen is aan hen dat het niet goed zal zijn voor het meisje omdat ze in die traditie geloven. Gevraagd wie uw dochter dan zou laten besnijden, zei u dat jullie tantes dat zouden kunnen doen wanneer uw dochter mogelijks eens een week bij haar tantes zou verblijven (zie gehoorverslag CGVS p.13). Toen er u dan gesuggereerd werd dat u uw dochter ook niet naar een van haar tantes zou kunnen sturen, zei u dat dit u problemen zou opleveren voor u met de familie. Toen er u dan gezegd werd dat u misschien samen met uw dochter naar een van haar tantes zou kunnen gaan, zei u dat dit niet mogelijk is omdat u “ uw kinderen en huis niet kan achterlaten telkens ze iemand van de familie bezoekt”.

Er moet vastgesteld worden dat u wel erg weinig moeite lijkt te willen doen om te vermijden dat uw dochter besneden zou worden door een familielid. Dat u “uw huis en uw kinderen” niet zou kunnen achterlaten om te vermijden dat uw dochter besneden zou worden is niet geloofwaardig gezien uw socio-economisch profiel. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat men u in het eerste interview (bij DVZ) vroeg of u geld had en wat u hier ging doen, waarna u een zak met juwelen bovenhaalde, deze op de tafel legde en zei dat u deze kon verkopen en zo verder kon leven (zie gehoorverslag CGVS p.10). U verklaarde ook dat jullie al een huis in Khartoem hebben (zie gehoorverslag CGVS p.8) en toen er aan uw man gevraagd werd tijdens zijn gehoor op het CGVS of hij een huis in Khartoem had, zei hij dat hij meer dan 10 huizen in Khartoem heeft die verhuurd worden (zie gehoorverslag CGVS MO., p.13). Eveneens verklaarde u dat jullie, naast huizen, ook een benzinstation bezitten in de Noordelijke staat (Northern) (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Hoewel u dus verklaarde dat u, in geval van terugkeer naar Soedan, vreest dat uw dochter besneden zou worden, zei u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u van plan was om in Soedan te blijven toen u uit Saoedi Arabië vertrok (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zei toen zelfs dat u van plan was om altijd in Soedan te blijven. Zelfs toen er u gevraagd werd of jullie, gezien het gegeven dat jullie op dat moment over geldige visa voor België beschikten, toen niet van plan waren om naar België te komen, zei u dat jullie niet zeker waren. U zei dat jullie genoeg geld hadden om een nieuw leven in Soedan te beginnen en dat jullie probeerden de kinderen naar school te sturen en een nieuw leven te beginnen (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Hoewel u dus enerzijds verklaarde dat uw familie u, tijdens uw vakanties in Soedan toen u in Saoedi Arabië woonde, onder druk zette om uw dochter te laten besnijden, zegt u dan anderzijds dat u eigenlijk altijd in Soedan wilde blijven wonen toen u terugkeerde vanuit Saoedi Arabië, zelfs op een moment dat u over een visum voor België beschikte en op die manier dus legaal kon vertrekken vanuit Soedan met uw dochter. Dat u dan toch van plan was om in Soedan te blijven wonen met uw dochter, ondergraaft verder uw verklaringen dat u, in geval van terugkeer naar Soedan, zou vrezen dat uw dochter besneden zou worden.

Overigens moet er ook vastgesteld worden dat u bij DVZ letterlijk verklaarde dat u bang bent dat uw familie uw dochter S. zal ontvoeren en besnijden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Toen er u dan tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd wie er uw dochter zou ontvoeren om haar te besnijden, zei u dan dat ze haar niet zullen ontvoeren, maar dat het maar 2 dagen duurt als ze, gewoon normaal, bij hen blijft (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS ook dat uw man al meer dan honderd keer tegen zijn zussen zou gezegd hebben dat ze zijn dochter niet mogen besnijden en dat hij dit zelfs voor zijn hele familie zou gezegd hebben, die dan zei dat jullie te jong waren om daarover te spreken en dat jullie het niet begrepen (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Echter, uw man verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de familie niet met hem spreekt over de besnijdenis van zijn dochter en dat er enkel tussen vrouwen wordt gesproken daarover (zie gehoorverslag CGVS MO., p.16).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat 83,1 procent van de 15 tot 17-jarige meisjes in Soedan besneden is. Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kon u echter niet aannemelijk maken dat uw onbesneden dochter het risico loopt om door uw familie of de familie van uw man besneden te worden. Uit deze informatie blijkt verder dat de besnijdenis meestal gebeurt wanneer het meisje tussen vijf en elf is. In dat opzicht moet er ook vastgesteld worden dat uw dochter al 15 jaar is en nog niet besneden, terwijl u, zoals hierboven reeds aangehaald, meerdere malen met haar naar Soedan ging om daar bij uw familie te verblijven.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kon u het dan ook niet aannemelijk maken dat u over de vrees zou beschikken dat uw dochter besneden zou worden moest u met haar terug naar Soedan gaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde dat u niet meer in Soedan kon blijven omwille van de problemen die uw man had (zie gehoorverslag CGVS p.10).

Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij, dan wel u omwille van de verklaarde problemen van uw echtgenoot niet in Soedan zou kunnen blijven. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u opgepakt werd in Saoedi Arabië en dat men u daar dwong om een vliegtuigticket te boeken om naar Soedan te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gevraagd of u dan een bevel kreeg om Saoedi Arabië te verlaten, zei u dat dit het geval was maar dat men daar geen bewijs van geeft (zie gehoorverslag CGVS p.7). U boekte dus zelf uw vliegtuigticket van Saoedi Arabië naar Soedan en reisde met uw eigen paspoort van Saoedi Arabië naar Soedan toen u daar vertrok op 29 juni 2017 (zie gehoorverslag CGVS p.6 en uw paspoort dat u neerlegde in de groene map in het administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u, volgens uw verklaringen, gedepoteerd werd van Saoedi Arabië naar Soedan maar dat u dan wel zelf uw vliegtuigticket moet boeken en met uw eigen paspoort kon reizen. Hoewel u dus, volgens uw verklaringen, gedepoteerd werd vanuit Saoedi Arabië, legde u ook uw Saoedische verblijfsvergunning (en de verblijfsvergunningen van uw gezinsleden) neer, die nog steeds geldig is (zie groene map in het administratief dossier). U legde ook de exit visa neer van uzelf en uw gezinsleden die u gebruikte om Saoedi Arabië te verlaten (zie groene map in het administratief dossier) en die gebruikt kunnen worden om terug te gaan naar Saoedi Arabië, tot 90 dagen na het vertrek uit Saoedi Arabië.

Dat de Saoedische autoriteiten u zouden gedepoteerd hebben naar Soedan maar u dan wel een geldig re-entry visum zouden gegeven hebben en uw Saoedische verblijfsvergunning (geldig tot april 2018) niet zouden afgenomen hebben, is niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u eerst van plan was om van Saoedi Arabië naar België te gaan maar dat de Saoedische veiligheidsdiensten u gedwongen zouden hebben om eerst naar Khartoem te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Tijdens uw gehoor op het CGVS werd er u gevraagd of u zelf uw vlucht van Saoedi Arabië naar België annuleerde, wat u bevestigde. Gevraagd waarom u die vlucht annuleerde, zei u dat u dit deed op bevel van de Saoedische veiligheidsdiensten omdat u van hen eerst naar Soedan moest gaan (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Gevraagd of u de vlucht van Saoedi Arabië naar België genomen zou hebben moest u dat bevel niet gekregen hebben, zei u dat u dit zou gedaan hebben en dat u van luchtvaartmaatschappij veranderde omwille van het probleem in Qatar (zie gehoorverslag CGVS p.10).

*Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde uw vrouw dat jullie van plan waren om van Saoedi Arabië naar België te gaan op de datum waarop jullie de vlucht naar Soedan namen. Toen haar gevraagd werd of er dan al een vlucht geboekt was om van Saoedi Arabië naar België te gaan, bevestigde ze dit en voegde ze eraan toe dat deze vlucht geannuleerd werd omwille van de slechte relatie tussen Saoedi Arabië en Qatar (zie gehoorverslag CGVS I. p.9). Toen haar gevraagd werd wanneer de vlucht van Saoedi Arabië naar België dan geannuleerd werd, zei ze dat "alles tussen Saoedi Arabië en Qatar stopte binnen 1 week en dat jullie gingen vertrekken uit Saoedi Arabië maar dat jullie niet konden vertrekken met Qatar Airlines en dat het een groot probleem was om de boeking te annuleren. Gevraagd wanneer jullie de vlucht tussen Saoedi Arabië en België dan annuleerden, zei uw vrouw dat dit gebeurde toen u gearresteerd werd. Gevraagd of jullie dan deze vlucht afzegden omdat u gearresteerd werd of omdat jullie niet konden vertrekken met Qatar Airlines, zei uw vrouw dat het omwille van de twee redenen was. **Gevraagd wat er dan eerst gebeurde, de problemen met Qatar Airlines of uw arrestatie, zei uw vrouw dat uw arrestatie eerst gebeurde** (zie gehoorverslag CGVS I. p.10).*

*Hoewel u dus verklaarde dat u van luchtvaartmaatschappij veranderde opdat uw vlucht van Saoedi Arabië naar België zou kunnen doorgaan maar dat u dan gedwongen werden door de Saoedische veiligheidsdiensten om een vlucht naar Soedan te boeken in plaats van naar België te gaan, zegt uw vrouw dus dat uw arrestatie plaatsvond voor deze problemen met uw boeking opdoken. **Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.***

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd of u van plan was om lang te blijven in Soedan, nadat u van Saoedi Arabië naar Soedan ging, zei u dat u dat niet van plan was en gevraagd wat u dan wel van plan was, zei u dat u naar Soedan ging om het probleem met de autoriteiten op te lossen en dat u dit niet kon weigeren. U verklaarde verder dat jullie erover nadachten wat jullie gingen doen, dat het leven voor jullie kinderen moeilijk ging zijn in Soedan, wat betreft school en zo en dat jullie eraan dachten om naar België te gaan als het mogelijk was, aangezien jullie over een geldig visum beschikten voor België (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen er, tijdens haar gehoor op het CGVS, aan uw vrouw gevraagd werd wat jullie van plan waren in Soedan nadat jullie van Saoedi Arabië naar Soedan gingen, zei ze dat jullie in Soedan wilden blijven. Gevraagd voor hoe lang jullie in Soedan wilden blijven, zei ze: "voor altijd". Gevraagd of jullie dan niet van plan waren om naar België te reizen, gezien het feit dat jullie over geldige visa voor België beschikten, zei uw vrouw dat jullie niet zeker waren en dat jullie in Soedan een nieuw leven gingen beginnen, dat jullie de kinderen naar een school probeerden te sturen en een nieuw leven te beginnen (zie gehoorverslag CGVS I. p.7). Toen er dan aan uw vrouw gevraagd werd of ze er met u over sprak, over het nieuwe leven dat jullie gingen beginnen in Soedan, zei uw vrouw dat ze daar met u over gesproken had en dat ze u altijd zegt dat ze in Soedan wil blijven. Gevraagd waar jullie dan van plan waren om te wonen in Soedan, zei uw vrouw dat jullie al een huis in Khartoem hebben. Gevraagd welk werk u dan ging doen in Soedan, zei uw vrouw dat ze het niet wist maar dat u uw werk van de voorbije 20 jaar zou verder kunnen zetten in Soedan (zie gehoorverslag CGVS I. p.8).

Opnieuw moet er dus vastgesteld worden dat dit tegenstrijdige verklaringen zijn, over een essentieel gegeven, namelijk wat jullie van plan waren te doen in Soedan nadat jullie, volgens uw verklaringen, gedeporteerd werden vanuit Saoedi Arabië.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw broer u vrij kreeg uit de gevangenis tegen betaling en voor u ook een exit visum regelde (zie gehoorverslag CGVS p.12).

U verklaarde verder dat u niet officieel vrijgelaten werd en dat u nog steeds op de zwarte lijst staat van de Soedanese veiligheidsdiensten (zie gehoorverslag CGVS p.13).

*Toen er u gevraagd werd hoe u op 11 juli 2017 naar de luchthaven van Khartoem ging toen u van daar met het vliegtuig naar Brussel ging, **zei u dat u met de wagen van een familielid ging en dat de broer van uw vrouw, H., de wagen bestuurde** (zie gehoorverslag CGVS p.8). **U verklaarde dat u zelf langs de paspoortcontrole ging in de luchthaven maar dat er een persoon mee was met u, A.O., die de paspoorten nam en u nam dan de valiezen. Gevraagd of u dan zelf uw paspoort moest tonen, zei u dat u dat normaal moest doen maar dat het A.O. was die de paspoorten toonde** (zie gehoorverslag CGVS p.8).*

*Toen er aan uw vrouw, tijdens haar gehoor op het CGVS, gevraagd werd hoe zij naar de luchthaven van Khartoem ging op 11 juli 2017, zei ze dat ze in de wagen van haar vader ging en dat u een uur eerder naar de luchthaven ging. **Uw vrouw verklaarde verder dat haar broer H., de wagen bestuurde waarin ze zat. Gevraagd met wie u dan naar de luchthaven ging, zei uw vrouw dat u met iemand anders naar de luchthaven ging maar ze zei dat ze niet wist met wie u naar de luchthaven ging** (zie gehoorverslag CGVS I. p.8).*

*Tijdens haar gehoor op het CGVS werd er aan uw vrouw gevraagd wat ze allemaal deed in de luchthaven van Khartoem tot ze op het vliegtuig zat, waarop ze zei dat **u de paspoorten nam en alle stappen deed en dat u alle paspoorten toonde bij de paspoortcontrole** (zie gehoorverslag CGVS I. p.8-9). Toen haar gevraagd werd of er iemand mee was naar de luchthaven, buiten haar man en kinderen, zei ze dat uw broer B. daar was samen met 2 andere mannen. Gevraagd wat uw broer daar deed, zei uw vrouw dat hij daar misschien was om dag te komen zeggen of dat hij misschien nog zaken had met u (zie gehoorverslag CGVS I. p.9).*

Tijdens uw gehoor op het CGVS, verklaarde u nochtans dat uw broer B. verborgen zat in een wagen aan de luchthaven omdat hij geld bijhad in de wagen, dat hij betaalde om u te laten vertrekken (zie gehoorverslag CGVS p.13).

*Toen er, tijdens zijn gehoor op het CGVS, gevraagd werd aan uw zoon hoe en met wie hij naar de luchthaven van Khartoem ging toen hij naar België vertrok, zei hij dat hij in de wagen zat met u, zijn moeder, een oom, een tante en zijn grootmoeder en dat het zijn oom H. was die de wagen bestuurde (zie gehoorverslag CGVS MO. p.5). Gevraagd uit te leggen wat hij allemaal moest doen op de luchthaven tot hij in het vliegtuig zat, **zei uw zoon dat u de paspoorten nam, met iemand anders vertrok en dat uw zoon de valiezen meenam**(zie gehoorverslag CGVS MO. p.5). Gevraagd of er ook een broer van u aanwezig was op de luchthaven, zei uw zoon dat dit niet het geval was. **Gevraagd wie er de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole, zei uw zoon dat u en de persoon die mee was met u dit deden** (zie gehoorverslag CGVS MO. p.6).*

Er moet dus vastgesteld worden dat uw versie over het vertrek vanop de luchthaven van Khartoem, de versie van uw vrouw en de versie van uw zoon allen onderling tegenstrijdig zijn. U verklaart dat de persoon die mee was met u de paspoorten toonde bij de paspoortencontrole en u de valiezen meenam. Uw zoon verklaarde dat u de paspoorten nam, hij de valiezen en dat u samen met de persoon die mee was, de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole. Uw vrouw verklaarde dan weer dat u de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole. Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u zelf uw paspoort niet zou getoond hebben bij de paspoortcontrole in de luchthaven van Khartoem. Er moet dan ook vastgesteld worden dat u zonder problemen vertrok vanuit de luchthaven van Khartoem, met uw eigen paspoort en een exit visum.

Toen er, tijdens zijn gehoor op het CGVS, aan uw zoon gevraagd werd, of hij al opgeroepen werd voor de militaire dienst in Soedan, verklaarde hij dat men op de luchthaven in Khartoem, op het moment dat hij naar België vertrok, zijn paspoort controleerde en hem toen gezegd werd dat hij de militaire dienst niet gedaan had (zie gehoorverslag CGVS MO. p.7-8).

Dat u, zoals u verklaarde, op de zwarte lijst zou staan van de Soedanese veiligheidsdiensten maar dan zonder enig probleem kon vertrekken vanuit de luchthaven van Khartoem na daar de paspoortcontrole te passeren is compleet ongeloofwaardig. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u, omwille van kritiek op de oorlog in Yemen die u in Saoedi Arabië zou geuit hebben, problemen zou hebben met de Soedanese autoriteiten."

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen, een medisch attest waarin vastgesteld werd dat u FGM (type 2) hebt ondergaan en een attest waarin vastgesteld werd dat uw dochter niet besneden werd, uw huwelijkscertificaat, een attest van opleiding burgerschap (formation citoyenne) van het Belgische rode kruis, uw verblijfstitel van Saoedi Arabië en die van uw kinderen, uw elektronisch re-entry visum om Saoedi Arabië te verlaten en de visa van uw kinderen.

Wat betreft uw huwelijkscertificaat, uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw verblijfstitel van Saoedi Arabië en deze van uw kinderen: uw identiteit en de identiteit van uw kinderen worden hier niet in twijfel getrokken. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft het re-entry exit visum van Saoedi Arabië dat u neerlegde; hier wordt niet betwist dat u Saoedi Arabië verliet met dit visum.

Wat betreft de medische attesten die u neerlegde, hier wordt niet betwist dat u FGM type 2 onderging, noch dat uw dochter niet besneden werd. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft het attest van opleiding burgerschap (formation citoyenne) van het Belgische rode kruis; ook deze verandert niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 10 januari 2018 een schending aan van “artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Belgische wet van 26 juni 1953) en de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Ter inleiding wordt in het verzoekschrift verduidelijkt dat het gezin van verzoeker M. uit volgende leden bestaat: de vader, verzoeker M.; de moeder, verzoekster I.; en de zoon Mo.. Tevens wordt opgemerkt dat de gehoren van alle familieleden relatief kort waren en dat op geen enkel motief specifiek diep werd ingegaan.

Wat betreft het vertrek vanuit Saoedi-Arabië naar Soedan, legt verzoeker M. uit dat de beslissing tot deporteren van politieke aard was. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd bijgevolg gegeven zonder echter een officieel documenten gevormd te hebben. Verder stelt verzoeker M. dat “het in Saoedi-Arabië inderdaad gebruikelijk is om zelf de steppen te zetten om de vliegtickets te bekomen in geval dat men het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.”. Verzoeker M. voegt hieraan toe dat aangezien het deporteren een politiek motief heeft, zijn verblijfsvergunning niet ingetrokken werd aangezien dit niet zou verantwoord kunnen worden. De autoriteiten willen niet dat deze politieke maatregelen, zonder legaal fundament, geweten worden door het volk. Op de werkplaats van verzoeker M. waren talrijke Soedanezen werkzaam, die verzoeker M. eventueel zouden hebben gesteund. Deze acties gebeuren dus achter de schermen en laten geen sporen achter.

Over de annulering van de vlucht naar België, bevestigt verzoeker M. dat er moeilijkheden waren met de luchtvaartmaatschappij. De vlucht naar België was gepland als een toeristische reis voor het gezin, zoals ze al eerder in de voorbije jaren hadden gedaan. Verzoeker M. annuleerde toen de vlucht om het geld van de tickets te kunnen terugkrijgen. Verzoeker M. benadrukt dat hij en zijn vrouw coherent blijven over het feit dat er inderdaad problemen waren met de relatie tussen Saoedi-Arabië en Qatar.

Verzoeker M. onderlijnt dat wanneer verweerder de vraag duidelijk stelt, het antwoord van verzoeker M. eenduidig is en coherent met dat van zijn vrouw. De twee versies gaan in dezelfde richting, namelijk dat de vlucht werd geannuleerd omwille van de arrestatie.

Verzoeker M. legt verder uit dat de verklaringen van hem en zijn vrouw over hun toekomstige plannen in Soedan licht verschillen, nu deze vraag een subjectief karakter heeft en gevoelens op een bepaald moment in een bepaalde context betreft. Hij onderstreept dat deze vraag niet tot de essentie van de zaak behoort, aangezien het hier gaat over het deporteren naar Soedan van een man die de oorlog in Yemen bekritiseerde en om die reden problemen kreeg met de Soedanese en Saoedi-Arabisch autoriteiten. De terugkeer naar Soedan was het simpele gehoorzamen van de orders.

Over de aankomst in de luchthaven van Khartoem en de activiteiten geeft verzoeker M. aan dat alles in een haast gebeurde. Verweerder wijst erop dat verweerder over de details van deze aankomst en de activiteiten drie verschillende personen heeft ondervraagd, met drie verschillende persoonlijkheden en oogpunten, zodat het aannemelijk is dat in zo'n context de versies licht verschillen. Verzoeker M. benadrukt nog dat de enige reden waarom het gezin door de verschillende grenscontroles en paspoortcontroles kon geraken, is dat hij geld betaalde aan een persoon die hiervoor zorgde, namelijk B.. Hij was de 'smokkelaar' voor deze reis naar België en regelde al deze aspecten, waarover het gezin zich niet moest ongerust maken.

Verzoeker M. stelt voorts dat het gegeven dat hij de vrees met betrekking tot de besnijdenis van zijn echtgenote en dochter niet spontaan aanhaalde in het begin van de procedure hem niet kwalijk kan worden genomen. Hij betoogt dat het feit dat de vrouw van verzoeker M. werd besneden op haar vijf jaar en de dochter van verzoeker M. 15 jaar oud is en dit nog niet heeft moeten doorstaan, geen voldoende argument is om vast te stellen dat het risico vandaag volledig onbestaand is voor de dochter van verzoeker M.. Ook het feit dat het gezin vanuit Saoedi-Arabië meermaals terugkeerde naar Soedan vormt volgens verzoeker M. op zich geen obstakel voor het bestaan van de vrees ten opzichte van de besnijdenis van hun dochter.

Verzoeker M. merkt op dat verweerder geen onderscheid tussen de verschillende verklaringen van verzoeker M. en verzoekster I. maakt. Deze laatste, en verzoeker M., hebben uitgelegd een vrees te koesteren voor de familie van de vrouw van verzoeker M., en meer specifiek voor de tantes, die de traditie van de besnijdenis nauwgezet volgen. Verzoekster I. heeft aangeduid dat wanneer zij is bevallen van haar zoontje in Soedan, haar kinderen inderdaad verbleven bij haar familie, maar specifiek bij haar zussen, niet haar tantes. Het risico dat haar dochter werd meegenomen om een besnijdenis te ondergaan zonder het akkoord van de moeder was bijgevolg veel minder groot dan indien de dochter bij de tantes van de vrouw van verzoeker M. zou blijven.

Stellen dat de dochter van verzoeker M. simpelweg niet zal worden besneden aangezien haar ouders zwaar gekant zijn tegen deze traditie is volgens verzoekers een zeer geringe en beperkte appreciatie van de situatie. Het gevaar bestaat echter precies in de opstand tegen deze traditie.

Daarnaast begrijpen verzoekers niet welk verband verweerder probeert te leggen tussen de familie van verzoekster I. die hun dochter wensen te besnijden en het socio-economische profiel van hun gezin. Men begrijpt niet waarom de tegenpartij suggereert dat verzoeker M. en zijn gezin hun huis kunnen verlaten omdat ze geld hebben en dat dit het risico zou laten verdwijnen.

Verzoeker M. herneemt dat hij kritiek uitte op de oorlog in Jemen, wat gefilmd werd. Hij benadrukt in staat te zijn details over zijn arrestatie en detentie weer te geven. Verzoekers verwijzen naar verschillende bronnen die de zware beperking van de vrije meningsuiting van het volk behandelen in Soedan en in gerelateerde Staten. Verzoeker M. merkt op dat *“al de familieleden dezelfde data hebben gegeven voor het vertrek uit Soedan en de aankomst in België. Er dient ook te worden opgemerkt dat bij de gedwongen terugkeer in Soedan, het gezin zeer snel de maatregelen nam om het land te verlaten. Inderdaad, zij kwamen toe in Soedan vanuit Saoedi-Arabië op 29.06.2017 en vertrokken weer uit Soedan naar België op 12.07.2017. Deze haast duidt duidelijk op een ernstige vrees en overhaast vertrek.”*

De vervolgingsgrond inzake de besnijdenis in dit dossier bevat drie verschillende luiken:

Verzoeker M. loopt het risico op vervolging en stigmatisatie binnen de lokale gemeenschap omwille van zijn oppositie ten opzichte van de praktijk van de besnijdenis.

De dochter van verzoekers M. en I. loopt het risico om besneden te worden, ondanks haar leeftijd van 15 jaar.

Verzoekster I. werd al besneden en werd al ondergeschikt aan een vorm van verminking.

Verzoekers verwijzen naar de verontrustende situatie over de besnijdenis van jonge meisjes in Soedan en verwijzen naar volgende rapporten:

“OFPRA, 'Les mutilations génitales Feminales, Soudan', 14.11.2016: https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/1611_sdn_mgf.pdf

UNICEF, 'Statistical country profile on MGF/cutting, Sudan', august 2016, https://data.unicef.org/wp-content/uploads/countrv_profiles/Sudan/FGMC_SDN.pdf

Final research project, Sudan (stuk 4)

E. Herieka, 'Female genital mutilation in the Sudan: survey of the attitude of Khartoum university students towards this practice' (stuk 5)”.

Het informatiedocument van de OFPRA bespreekt de situatie van besnijdenissen in Soedan. Ondanks een lichte verbetering over de laatste jaren blijft het prevalentiecijfer nog steeds alarmerend hoog, namelijk 88%. De besnijdenis is dus nog steeds gebruikelijk in sommige regio's in Soedan en vooral onder de ergste vorm, namelijk infibulatie. Het merendeel van de besnijdenissen wordt toegepast op meisjes van 5 tot 11 jaar oud. Echter een oudere leeftijd vormt geen obstakel tot het in uitvoering brengen van het gebruik. Het gevaar dat deze laatste besneden wordt is echter nog steeds reëel.

Verzoekers halen aan dat een artikel uit The Guardian aanduidt “*dat de vrouwen die hun oppositie tegen deze praktijk laten opmerken vaak zwaar onder druk komen te staan door hun gemeenschap. Bijgevolg gebeurt het vaak dat personen die niet akkoord gaan met de praktijk van besnijdenis dit niet durven te uiten of door de gemeenschap worden aangezet om het toch te doen. Indien niet lopen deze opposanten het risico om gestigmatiseerd te worden door de lokale bevolking.*”.

Unicef benadrukt dat de besnijdenis één van de praktijken vormt in Soedan die moeilijk te veranderen is. Men merkt dat er bijna geen evolutie mogelijk is. Tien jaar geleden, in 2007, had Unicef al opgemerkt dat de besnijdenis een gemeenschappelijke verplichting vormde en nodig was om zich te conformeren aan de erencode. Het rapport merkt verder op dat «*Par ailleurs, les parents opposés à ces pratiques rencontrent d'importantes difficultés pour faire respecter leur choix au sein du cercle familial. Bien souvent des membres de la famille outrepassent le refus des parents.*».

Een memorie over de factoren die het gebruik van de besnijdenispraktijken in Khartoem hebben beïnvloed (stuk 4) benadrukt dat besnijdenis voornamelijk de taak van de vrouwelijke familieleden is en dat dochters die niet besneden zijn een sociaal stigma met zich meedragen.

De vrouwenbesnijdenis is een verminking dat, ook al werd deze al uitgevoerd, conform is aan de aangeduide vervolgingen in de Conventie van Genève. Bovendien is dit als een daad van vervolging in de vorm van een fysiek, seksueel en mentaal geweld, die specifiek de sociale groep van de vrouwen betreft, wat dus ook als vervolging kan beschouwd worden in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoekers voeren een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Zij verwijzen naar de website van de organisatie INTACT: “<http://www.intact-association.org/nl/nieuws/133-2014-12-22-14-41-39.html>”.

Verzoekers halen tevens arrest nummer 229 372 van 27 november 2014 van de Raad van State aan.

Verzoeker M. voert verder aan dat hij en zijn gezin slachtoffer waren van discriminatie in Saoedi-Arabië omwille van hun Soedanese afkomst. Verzoeker M. betoogt dat dit niet behandeld werd door verweerder.

Verzoekers voeren aan dat hen het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden. Zij geven tevens een theoretische uiteenzetting hieromtrent.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijzen verzoekers erop dat de algemene veiligheidssituatie in 2017 nog steeds verontrustend is en dat het conflict bijzonder gewelddadig is (“<http://www.vvn.be/wereldbeeld/mensenrechtenschendingen-zuid-soedan-oorzaak-en-gevolg/>”).

Volgens Amnesty International vinden er nog vaak schendingen van het humanitair internationaal recht en de mensenrechten. Sommige bronnen suggereren zelfs het gebruik van chemische wapens door de regering in Darfoer.

De basisrechten van de lokale bevolkingen werden streng beperkt en verschillende zogezegde opstandelingen werden arbitrair opgepakt en opgesloten. Het overdreven gebruik van geweld van de plaatselijke autoriteiten wordt een gewoonte (stuk 3.2).

Vershillende individuele en gerichte vervolgingen werden reeds door de expert van mensenrechten in Soedan benadrukt: hij heeft het over het excessief vervolgen van christenen, verdedigers van mensenrechten, de regering die manifest als enig doel heeft de meningsuiting van het volk te beperken,... (stuk 3.1).

Verzoekers benadrukken dat het internationale Strafhof een mandaat heeft uitgeleverd tegen het staatshoofd van Soedan, Omar Hassan Al Bashir, en openlijk zijn strafrechtverantwoordelijkheid in vraag stelt (stuk 3.2).

Verzoekers halen aan dat verschillende bronnen ook het gevaar vermelden *“van een terugkeer voor een Soedanees die naar Europa vluchtte, vooral degenen die het regime bekritiseerden. Deze Soedanezen die toekomen in de luchthaven van Khartoem zouden dor de NISS tegengehouden worden aan fel gewelddadig gedrag en marteling blootgesteld. Ze worden uren ondervraagd, geslaan en soms opgesloten.”*.

Verzoekers voeren aan dat er een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM is (stukken 3.4 en 3.5).

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers halen tevens de alarmerende humanitaire situatie in Soedan aan. Zo heerst er sinds 2017 een hongersnood.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekers de status van vluchteling toe te kennen;

In ondergeschikte orde, verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

“3. Documentatie Soedan

4. Final research project,

5. E. Herieka, 'Female genital mutilation in the Sudan: survey of the attitude of Khartoum university students towards this practice”.

Bij aanvullende nota voegt verweerder de COI Focus *“Soedan: Risico bij terugkeer”* van 6 februari 2018.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nrs. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers M. en I. stellen dat zij Soedan zijn ontvlucht nadat verzoeker M. de oorlog in Jemen bekritiseerde en hij en zijn gezin hierom vanuit Saoedi-Arabië naar Soedan werden gedeporteerd. Zij vrezen tevens dat hun dochter S. zal besneden worden ingeval van terugkeer naar Soedan.

2.4.2. Vooreerst blijft verzoeker M. bij een loutere bewering dat zijn beweerdelijk privégesprek met twee vrienden aanleiding gaf tot verregaande deportatiemaatregelen tegen zijn familie. Verzoeker M. is een zakenman met ervaring, geen politieker en verbleef 23 jaar legaal in Saoedi-Arabië. Verzoeker M. stelt evenmin bijzondere sociaal-politieke banden te hebben in Saoedi-Arabië of Soedan. Verzoeker M. stelt dat hij openlijk verklaarde dat Yemen de grote verliezer was bij de oorlog, dat het arme mensen zijn en dat de oorlog niet om religieuze problemen ging (CGVS-verhoor p. 11). Verzoeker M.'s bewering dat dergelijke algemeenheden zouden leiden tot zijn gedwongen verwijdering, als succesvol zakenman, uit Saoedi-Arabië kan niet overtuigen. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoeker M.'s verklaringen zouden zijn op video gezet nu geen redenen worden gegeven waarom een willekeurige derde net op dit niet te voorziene ogenblik verklaringen zou filmen die later blij zouden geven van sympathie voor de bevolking van Jemen. Ook zijn bewering dat twee vrienden hem gerapporteerd zouden hebben kan bezwaarlijk overtuigen nu dit zijn twee vrienden in moeilijkheden zou kunnen brengen. Voorts stelt verzoeker M. (Dienst Vreemdelingenzaken verklaring vraag 5) dat hij smeergeld betaalde aan agenten zodat hij werd vrijgelaten en het land kon ontvluchten. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeker M. niet werd gedeporteerd. Dit kan ook blijken uit verzoeker M.'s verklaring (Dienst Vreemdelingenzaken vraag 27) dat hij pas besloot asiel aan te vragen na zijn aankomst in België *“Ik was hier op bezoek. Tijdens mijn verblijf in België gebeurden er dingen waardoor ik niet terug kon naar Saoedi Arabië of Soedan.”* Indien verzoeker M. gedeporteerd was dan had hij dit ook aldus kunnen stellen nu dit vóór zijn aankomst in België gebeurde en niet tijdens zijn bezoek aan België. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker M. dit niet eenduidig had kunnen stellen. Immers hij is sedert 1993 immigrant in Saoedi-Arabië en dus bekend met binnenkomsten en verblijfsvergunningen in een land. Tevens is hij tweemaal in België geweest, eerst in 2010 op bezoek bij zijn broer en omwille van handelsactiviteiten en opnieuw in 2016 (zie vraag 29 Dienst Vreemdelingenzaken) en hij vroeg in 2014 een werkvergunning aan in België en wenste toen blijkbaar te migreren naar België.

2.4.3. Verzoeker M.'s verklaringen over de wijze waarop hij gedeporteerd werd uit Saoedi-Arabië kunnen evenmin overtuigen. Zo valt het niet te rijmen dat verzoeker M. en zijn gezin enerzijds gedeporteerd werden van Saoedi Arabië naar Soedan, terwijl verzoeker M. anderzijds zelf de vliegtuigtickets moest boeken en hij gewoon met zijn eigen paspoort van Saoedi-Arabië naar Soedan reisde (gehoorverslag van het CGVS van verzoeker M. van 4 oktober 2010 (hierna: CGVS-verslag M.), p. 6). Evenmin valt de deportatie van beide verzoekers gezin te rijmen met de vaststelling dat het hele gezin over een Saoedische verblijfsvergunning, geldig tot april 2018, beschikt. Bovendien blijkt uit de exit visa, die verzoeker M. en zijn gezin gebruikten om Saoedi-Arabië te verlaten, dat zij deze visa konden aanwenden om Saoedi-Arabië terug binnen te komen, tot 90 dagen na vertrek. De Raad kan niet inzien dat de Saoedische autoriteiten verzoeker M. en zijn gezin zouden gedeporteerd hebben naar Soedan, maar hen dan wel een geldig re-entry visum zouden geven noch hun Saoedische verblijfsvergunning zouden hebben ingetrokken.

2.4.4. De uitleg in het verzoekschrift – dat de beslissing van politieke aard was en daarom geen officiële documenten werden gegeven in verband met de deportatie – is bezwaarlijk ernstig en kan hoe dan ook niet verklaren waarom de Saoedische autoriteiten de verblijfsvergunning van verzoeker M. en zijn gezinsleden niet eenvoudigweg hebben ingetrokken, nu dit geen administratief spoor achterlaat. De Raad ziet evenmin in waarom Saoedi-Arabië het noodzakelijk zou hebben gevonden om de uitzetting van een vreemdeling geheim te houden.

Waar verzoeker M. aanvoert dat het in Saoedi-Arabië gebruikelijk is om zelf stappen te zetten om de vliegtickets te bekomen ingeval van deportatie, wijst dit niet op een deportatie maar op een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten. Hoe dan ook is ook dit laatste niet aannemelijk nu beide verzoekers en hun gezin een geldig re-entry visum gekregen hebben waarmee ze zonder problemen hun terugkeer naar Saoedi-Arabië konden organiseren.

Uit de documenten kan slechts blijken dat verzoekers en het gezin niet werden verontrust in Saoedi-Arabië en ook niet werden uitgewezen of gedeporteerd naar Soedan maar een legaal verblijf hadden in Saoedi-Arabië waar ze na hun vakantie konden terugkeren, zoals ze ook in het verleden hebben gedaan.

2.4.5. Dat verzoekers hun deportatie niet aannemelijk is, blijkt ook uit hun tegenstrijdige verklaringen aangaande de annulering van hun vlucht naar België. Zo stelde verzoeker M. dat hij de vlucht vanuit Saoedi-Arabië naar België *“veranderde naar een andere luchtmaatschappij omwille van het probleem in Qatar”* (CGVS-verslag M., p. 10), maar dat hij vervolgens gedwongen werd door de Saoedische veiligheidsdiensten om een vlucht naar Soedan te boeken in plaats van naar België te gaan (CGVS-verslag M., p. 9-10). Verzoekster I. daarentegen verklaarde dat de arrestatie van verzoeker M. plaatsvond vooraleer de problemen met de boeking zich voordeden (gehoorverslag van het CGVS van 4 oktober 2018 van verzoekster I. (hierna: CGVS-verslag I.), p. 10). Dergelijke incoherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden arrestatie van verzoeker M. en daaropvolgende deportatie van verzoeker M. en zijn gezin.

2.4.6. Waar verzoeker M. benadrukt dat hij en zijn vrouw coherent blijven over het feit dat er inderdaad problemen waren met de relatie tussen Saoedi-Arabië en Qatar en dat beide versies overeenkomen, namelijk dat de vlucht werd geannuleerd omwille van de arrestatie, gaat verzoeker eraan voorbij dat de tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties tussen de verklaringen van verzoekers M. en I. te weerleggen. Hoe dan ook indien nog kan aangenomen worden dat verzoekers hun vluchten dienden te wijzigen omwille van de politieke spanningen tussen Saoedi-Arabië en Qatar, kan noch uit hun verklaringen, noch uit hun documenten blijken dat dit op bevel gebeurde van Saoedi-Arabië na een beweerde uitwijzingsbeslissing of deportatie.

2.4.7. Beide verzoekers M. en I. leggen voorts tegenstrijdige verklaringen af over hun toekomstplannen in Soedan. Zo stelde verzoeker M. dat verzoekers niet van plan waren om lang in Soedan te blijven, *“Om het probleem op te lossen met de autoriteiten, ik had geen keuze, ik kon niet nee zeggen. We dachten er over wat te doen, mijn kinderen werden geboren in KSA, ze studeerden daar ook, het leven voor hen in Soedan ging moeilijk zijn, school en zo, we dachten eraan om naar België te gaan als het mogelijk was.”* (CGVS-verslag M., p. 14). Verzoekster I. verklaarde daarentegen dat verzoekers voor altijd in Soedan wilden blijven (CGVS-verslag I., p. 7). Verzoekster stelde voorts dat beide verzoekers niet zeker waren of ze wel naar België zouden gaan, *“We waren niet zeker, in KSA had mijn man werk, we hadden ons huis, werk, geld, om terug te gaan maar in Soedan gingen we een nieuw leven beginnen, we hadden geld maar, de school was al begonnen in Soedan, we probeerden ze naar school te sturen en een nieuw leven te beginnen.”* (CGVS-verslag I., p. 7). Zij gaf verder nog aan dat ze al een huis hadden in Soedan en dat verzoeker M. het werk dat hij in Saoedi-Arabië deed in Soedan wel zou kunnen verderzetten (CGVS-verslag I., p. 8).

2.4.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat de verklaringen van verzoeker M. en verzoekster I. licht verschillen – wat volgens verzoekers aannemelijk is nu deze vraag een subjectief karakter heeft en gevoelens op een bepaald moment in een bepaalde context betreffen – merkt de Raad op dat beide verzoekers visies op hun toekomst in Soedan niet licht, maar fundamenteel verschillen. Verzoeker M. wou er niet lang blijven, terwijl verzoekster I. er een leven wou opbouwen. Deze tegenstrijdigheden klemmen des te meer nu verzoekster I. nog verklaarde dat zij met verzoeker M. had gesproken over het nieuwe leven dat zij in Soedan zouden beginnen (*“Ja omdat ik hem altijd zeg dat ik in Soedan ging blijven.”*, CGVS-verslag I., p. 8). Dergelijke incoherenties tussen beide verzoekers' verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van hun asielmotieven.

2.4.9. Over het vertrek van de luchthaven van Khartoem naar België leggen verzoeker M., verzoekster I. en hun zoon Mo. onderling tegenstrijdige verklaringen af, wat afbreuk doet aan hun loutere beweringen hieromtrent. Verzoeker M. verklaart dat O.A., de persoon die mee was met hem, de paspoorten toonde bij de paspoortencontrole en dat hijzelf de valiezen meenam (CGVS-verslag M., p. 8). Beide verzoekers zoon Mo. verklaarde dat verzoeker M. de paspoorten nam, hij de valiezen en dat verzoeker M. samen met de persoon die mee was, de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole (gehoorverslag van het CGVS van 4 oktober 2017 van beide verzoekers zoon Mo. (hierna: CGVS-verslag Mo.), p. 5-6). Verzoekster I. verklaarde dan weer dat verzoeker M. de paspoorten toonde bij de paspoortcontrole (CGVS-verslag I., p. 8-9).

Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker M. dat hij zelf zijn paspoort niet zou getoond hebben bij de paspoortcontrole in de luchthaven van Khartoem. Voorgaande maakt het redelijk aan te nemen dat verzoeker M. en zijn gezin zonder problemen – en zonder smokkelaar – vertrokken vanuit de luchthaven van Khartoem, met hun Soedanees paspoort en een exit visum. Dat verzoekers zonder smokkelaar reisden wordt overigens bevestigd nu verzoekster I. bij de DVZ aangaf dat ze zelfstandig reisden (verklaring DVZ van 22 augustus 2017 van verzoekster I., punt 30)

2.4.10. Waar verzoeker M. aanvoert dat hun vertrek uit Khartoem in een haast gebeurde en dat het aannemelijk is dat de versies van drie personen licht verschillen, merkt de Raad op dat het feiten betreffen die eenvoudig zijn (wie de paspoorten en koffers vasthield) zodat het niet onredelijk is dat van verzoekers die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, verwacht wordt dat zij eensluidende verklaringen aflegden en hun vertrek eenduidig kunnen toelichten. Dat verzoekers dit niet kunnen toont slechts aan dat hun verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.4.11. Het gegeven dat verzoeker M. zonder enig probleem met zijn eigen paspoort kon vertrekken vanuit de luchthaven van Khartoem ondergraaft zijn beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten op fundamentele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker M. op de zwarte lijst van de Soedanese veiligheidsdiensten zou staan. De Raad hecht geen geloof aan verzoeker M.'s verklaringen dat hij, omwille van kritiek op de oorlog in Jemen die hij in Saoedi-Arabië zou geuit hebben, problemen zou hebben met de Soedanese autoriteiten. Gezien verzoekster I.'s problemen met de Soedanese autoriteiten gesteund zijn op de problemen van haar echtgenoot (CGVS-verslag I., p. 10) maakt verzoekster I. evenmin aannemelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan.

2.4.12. De documenten die verzoekers bij het CGVS hebben voorgelegd kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. De Soedanese paspoorten, de Saoedische verblijfstitels en de re-entry visa van beide verzoekers en hun gezin, werden hierboven reeds aangehaald.

Wat betreft beide verzoekers attesten van opleiding burgerschap ("*formation citoyenne*") van het Belgische rode kruis kunnen deze niet aantonen dat verzoekers' voorgehouden asielmotieven waarachtig zijn. Deze documenten doen aldus geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen.

Betreffende de vrees voor besnijdenis in hoofde van de dochter van beide verzoekers M. en I.

2.4.13. Noch verzoeker M., noch verzoekster I. maken hun vrees voor besnijdenis in hoofde van hun dochter S. aannemelijk.

2.4.14. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker M. deze vrees pas tijdens het gehoor bij het CGVS vermeldde, nadat hij uitdrukkelijk gevraagd werd of hij kon uitleggen waarom hij de medische attesten van zijn echtgenote I. en dochter S. neerlegde ("*Dat is wat er nog steeds gebeurt in Soedan, mijn vrouw is bang en mijn dochter ook. Mijn vrouw beviel van zes kinderen, het was steeds moeilijk voor haar. In KSA is er geen probleem maar in Soedan is het een traditie.*", CGVS-verslag M., p. 15).

2.4.15. Daarnaast merkt de Raad op dat zowel verzoekster I. als verzoeker M. verklaarden dat zij tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis zijn (CGVS-verslag I., p. 13; CGVS-verslag M., p. 16). Verzoekers kunnen niet aannemelijk maken dat zij ook in de toekomst niet in staat zijn om hun dochter S. voor deze praktijk te behoeden, nu zij dit in het verleden wel konden tijdens hun vele vakanties bij familie in Soedan zonder dat hun dochter iets overkwam. Verzoekster I.'s uitleg – dat zij dan tegen hun familie zeiden dat ze langer zouden blijven en het op het einde van de vakantie zouden doen, om dan eerder te vertrekken – kan niet overtuigen, nu niet aannemelijk is dat verzoekster I.'s familie hier 4-5 keer in zou trappen (CGVS-verslag I., p. 12-13). Hiermee geconfronteerd geeft verzoekster louter aan dat één van de tantes het zou kunnen doen (CGVS-verslag I., p. 13), wat loutere speculatie is waarmee ze zelf afdoet van de bewering dat de gehele familie achter de besnijdenis staat.

2.4.16. Verzoekers kunnen niet overtuigen dat, indien verzoekster I.'s familie werkelijk zo ver zou gaan dat ze haar dochter zouden ontvoeren om haar gedwongen te besnijden, dit niet gebeurde tijdens één van de vakanties in Soedan. Voorts ondergraven verzoekster I.'s tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter verder.

Zo verklaarde verzoekster I. bij de DVZ dat zij bang is dat haar familie haar dochter S. zal ontvoeren en besnijden (vragenlijst CGVS van 22 augustus 2017 van verzoekster I., vraag 3.8), terwijl verzoekster bij het CGVS aangaf dat *“Ze zullen haar niet ontvoeren, gewoon normaal, als ze bij hen blijft, het duurt maar 2dagen.”* (CGVS-verslag I., p. 16). Verder verklaarde verzoekster bij het CGVS dat haar man al meer dan honderd keer tegen zijn zussen zou gezegd hebben dat ze zijn dochter niet mogen besnijden en dat hij dit zelfs voor zijn hele familie zou gezegd hebben (*“Hij zei dat al meer dan 100 keer. (...) Ja, voor de hele familie, ze vonden dat we te jong waren om daarover te spreken, dat we het niet begrepen. Ze zeggen me dat hun zonen nooit met onze dochter zullen trouwen, ze kan zo niet trouwen.”* CGVS-verslag I., p. 15). Verzoeker M. verklaarde echter tijdens zijn gehoor bij het CGVS dat de familie niet met hem spreekt over de besnijdenis van zijn dochter en dat er enkel tussen vrouwen wordt gesproken daarover (CGVS-verslag M., p. 15-16). Dergelijke ongerijmde verklaringen tonen aan dat het gevaar voor besnijdenis in hoofde van hun dochter S. geen aandachtspunt was of moest zijn. Dit kan ook blijken uit verzoekster I's. verklaringen dat zij voor altijd in Soedan wilde blijven wonen toen zij terugkeerde vanuit Saoedi Arabië. De vaststelling dat verzoekster I. initieel van plan was om in Soedan te blijven wonen, met haar dochter, ondergraaft verder haar verklaringen dat zij, in geval van terugkeer naar Soedan, zou vrezen dat haar dochter besneden zou worden of dat dit een imminent gevaar zou zijn waardoor een terugkeer naar Soedan diende uitgesloten te worden.

2.4.17. Uit de COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016 blijkt dat *“in Soedan familieleden buiten het kerngezin een impact hebben op de beslissingen omtrent VGV. (...) de grootmoeder, grootvader en tante [kunnen] zeer veel invloed uitoefenen bij het nemen van een beslissing.”* Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde rapporten *“OFpra, 'Les mutilations génitales Feminales, Soudan', 14.11.2016”*, *“UNICEF, 'Statistical country profile on MGF/cutting, Sudan', august 2016”*, *“Final research project, Sudan (stuk 4)”* en *“E. Herieka, 'Female genital mutilation in the Sudan: survey of the attitude of Khartoum university students towards this practice' (stuk 5)”* halen aan dat er in Soedan een hoge prevalentiegraad van besnijdenissen is en dat er vaak veel druk van buitenaf (zowel familie als gemeenschap) is om een besnijdenis uit te voeren. De Raad merkt op dat verzoekers er steeds zijn in geslaagd hun dochter te behoeden voor deze praktijk. Voorts is het gezin niet afhankelijk maar zelfstandig. Verzoekster I. verklaarde dat zij genoeg geld hadden om in Soedan een nieuw leven te beginnen, zij en haar echtgenoot (tien)huizen bezitten en mede-eigenaar zijn van een benzinstation in de Noordelijke staat (CGVS-verslag I., p. 7, p. 12), waaruit een financiële zelfredzaamheid kan worden afgeleid. Gezien hun socio-economisch profiel kan redelijkerwijs worden aangenomen dat beide verzoekers in staat zijn om aan de – in zoverre al bestaande – familiale druk, weerstand te bieden.

2.4.18. De Raad beaamt dat het feit dat het gezin vanuit Saoedi-Arabië meermaals terugkeerde naar Soedan op zich geen obstakel vormt voor het bestaan van de vrees ten opzichte van de besnijdenis van hun dochter. Het gegeven dat zij op Soedan naar vakantie konden gaan, toont echter *in casu* niet aan dat verzoeksters wel een vrees voor besnijdenis in hoofde van hun dochter hadden of dienden te hebben. Dit klemt te meer nu verzoekster I. zelf stelt dat voor deze ingreep slechts *“twee dagen”* nodig waren en er dus ruim de mogelijkheid geweest is om haar dochter te besnijden. De Raad herneemt dat verzoekers in onderhavige procedure niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees koesteren dat hun dochter zal besneden worden ingeval van terugkeer naar Soedan.

2.4.19. De door verzoekers voorgelegde documenten bij het CGVS kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het gegeven dat verzoekster I. een besnijdenis type 2 heeft ondergaan, zoals blijkt uit het medisch attest van 27 september 2017, wordt niet betwist. Dit kan echter niet aantonen dat beide verzoekers dochter S. ingeval van terugkeer naar Soedan zal besneden worden. Evenmin kan het medisch attest van 27 september 2017, waaruit blijkt dat beide verzoekers dochter S. niet besneden is, dit aantonen. Integendeel, dit toont slechts aan dat beide verzoekers er in geslaagd zijn hun dochter te behoeden voor deze praktijk.

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat *“[v]erschillende bronnen vermelden ook het gevaar van een terugkeer voor een Soedanees die naar Europa vluchtte, vooral degenen die het regime bekritiseerden”*.

Zij verwijzen hierbij naar het artikel "*Délégation soudanaise en Belgique, réfugiés soudanais en danger? Trois questions à Suliman Baldo*", neergelegd bij het verzoekschrift. Dit artikel schrijft over de Soedanese delegatie die op missie in België Soedanese migranten en kandidaat-vluchtelingen identificeerde, wat niet in overeenstemming is met beide verzoekers situatie. Bovendien blijkt uit de analyse van de COI Focus: "*Soedan: Risico bij terugkeer*" van 6 februari 2018 dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt voorts dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. *In casu* hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker M. (en dus ook zijn gezin) in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten staan.

2.5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § , a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Uit de informatie bij het verzoekschrift neergelegd door verzoekers blijkt dat er in Khartoem, Soedan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het "*Rapport de l'Expert indépendant sur la situation des droits de l'homme au Soudan*" van 27 juli 2017 maakt melding van recente ontwikkelingen in Soedan, mensenrechtenschendingen en aanbevelingen. Er wordt gewezen op de positieve ontwikkelingen, maar zorg uitgedrukt over de onbehandelde mensenrechtenschendingen. De passages van de website "www.vvn.be", waar in het verzoekschrift herhaaldelijk naar verwezen wordt, hebben betrekking op het buurland van Soedan, met name over de situatie in Zuid-Soedan.

Het document van het Internationaal Strafhof in Den Haag stelt dat Omar Al Bashir, president van Soedan, verdacht wordt van misdaden tegen de mensheid wat geen bewijs is van een gewapend binnenlands conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK